

ŠE ENKRAT O SLOVENISTIKI V GÖTTINGENU

Medtem ko je zapis v eni zadnjih številklanskega letnika JiS skušal predstaviti današnjo slovenistiko v Göttingenu, govori pričujoči o njenih začetkih.

Prvi jugoslovanski slavistični seminar za tuje slaviste je bil 1. 1950 na Bledu, drugi pa 1. 1951 v Sarajevu. Tega sta se udeležila tudi asistenta slavistike z univerze v Göttingenu dr. I. Mahnken in dr. K. H. Pollok (poznejši rektor nove univerze v Regensburgu) in se tedaj začela seznanjati tudi s slovenistiko. Verjetno je to vsaj delno vplivalo na nastanek prvega lektorata slovenščine v tujini po II. svetovni vojni. Začel se je v študijskem letu 1953/54 in vodil ga je F. Jakopin, ki je imel v njegovem okviru dva tečaja: splošno praktičnega in dialektološkega. Njegova predavanja je obiskovalo sedem slušateljev, med njimi tudi prof. dr. Maximilian Braun in oba njegova že omenjena asistenta dr. I. Mahnken in dr. K. H. Pollok. Ti so se že tedaj ukvarjali z eksperimentalno fonetiko, pri čemer so upoštevali tudi slovensko gradivo.

Tedaj je bil v Göttingenu tudi znani skandinavist in indoevropist prof. W. Krause (ki je pred kratkim umrl). Predaval je staro irščino in med njegovimi tremi slušatelji je bil tudi F. Jakopin. Prof. Krause se je med prvimi toliko zanimal za slovenščino, da je imel v svoji fonoteki indoevropskih jezikov tudi slovenske posnetke.

Prav tako je tedaj deloval v Göttingenu pomembni literarni teoretik W. Kayser (*Das Sprachliche Kunstwerk*, Bern, 1948), ki je že tudi umrl. Na njegovih predavanjih se je trlo slušateljev (Jakopin). Njegova lite-

rarnoteoretična izhodišča so vplivala tudi na zagrebško literarnozgodovinsko šolo z dr. Z. Škrebom na čelu.

Po petletnem premoru je F. Jakopina nasledil J. Zor, ki je tu dve leti (1959/60 in 1960/61) poleg slovenskega vodil tudi srbohrvaški lektorat in tako imel na teden okrog 10 ur obveznosti. Seveda je bilo več študentov na srbohrvaščini, slovenščine pa se jih je udeleževalo okrog pet. Tedaj je bila dr. I. Mahnken že privatna docentka in je na svojih predavanjih o poetiki veliko upoštevala slovensko poezijo, posebno F. Prešerna, ki ga je imela za pravicata enciklopedijo različnih pesniških oblik.

Slavistična stolica v Göttingenu je imela navado, da je vabila lektorje iz matičnih dežel in jih ni sprejemala iz emigrantskih vrst. V tej potezi se kaže prizadevanje mesta, da bi popravilo vtise o Nemčiji iz II. svetovne vojne. Sem sodi seminar na takojšnji slavistiki o spoznavanju slovanskih dežel, na katerem so bila tudi predavanja o Jugoslaviji. Na ljudski univerzi so seznanjali slušatelje z vsemi narodi sveta in njihovimi problemi. V Nansenhausu so se zbirali tuji študentje od vsepovsod in v Internationalfoyerju navezovali stike z domačimi. Medse so jih vabile tudi razne študentske organizacije.

To je torej drobec o Göttingenu. Pravzaprav bi sodil pred spredaj omenjeni sestavek, a tudi tako pomaga zaokrožiti podobo o slovenistiki v tem mestu.

M. Stanonik
SAZU v Ljubljani

Vprašali ste

KAKO JE Z VELIKO IN MALO ZAČETNICO PRI STVARNIH LASTNIH IMENIH?

Očitno prava zmeda. Nanjo so sredstva javnega obveščanja zadnji čas že opozorila. Pravopis kot zakon, ki bi ga morali vsi pišočji spoštovati vsaj kakšno desetletje — vemo zakaj je to nujno! — spoštujemo približno tako kot mnogo drugih zakonov, oziroma — zadnji čas — dogovorov in sporazumov v naši družbi. To pa je: Nikakor! In to vleče — tu in tam! — za seboj mnoge

neljube posledice, pri učno vzgojnem delu v šoli — tudi pri vzgojnem! — pa nespoštovanje pravopisa v javnem življenju povzroča pravo zmedo.

Kako je torej prav?! Npr. v tehle primerih pisanja stvarnih lastnih imen, ki sem jih vzel iz jubilejnega zapisa Sedemdeset let Franceta Tomšiča, ki ga je napisala Breda Pogorelec, priobčil pa JiS 6/75: